

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

5. ÚNORA 2017

Z obsahu:

Křesťanská naděje v blízkosti smrti

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 18. 1. 2017
- strana 2 -

Žádné klanění před bludy tohoto světa!

P. Paul H. Schmidt
- strana 4 -

„Je třeba legitimizovat člověka“

říká prof. Rémi
Brague v rozhovoru
pro vatikánský deník
L'Osservatore Romano
- strana 6 -

Dopis muži, který byl nemocný

Sv. Jan z Avily
- strana 8 -

Povolání k léčení a povolání k utrpení

Dr. Maciej Klimasiński
- strana 9 -

Výchova k modlitbě (2)

P. Dominik Wider OCD
- strana 10 -

Panna Maria - Spoluvykupitelka s Ježíšem Vykupitelem

- strana 12 -

Suma o darech svatého Josefa (58)

- strana 13 -

Křesťanská naděje v blízkosti smrti (Jon 1,4-6)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 18. ledna 2017, Řím, aula Pavla VI.

Dobrý den, drazí bratři a sestry, mezi proroky Izraele vyniká v Písmu svatém jedna poněkud se odchylicí postava, která se snaží vyhnout Pánovu povolání a odmítá se dát do služby Božimu plánu spásy. Jde o proroka Jonáše, o kterém vypráví příběh útlé knihy o pouhých čtyřech kapitolách. Je to jakési podobenství podávající závažné poučení o milosrdenství Boha, který odpouští.

Jonáš je „vycházející“ a také „prchá-jící“ prorok, kterého Bůh vysílá na „periferii“ – do Ninive, aby obrátil obyvatele tohoto velkého města. Pro Izraelitu, ja-

kým byl Jonáš, však Ninive znamenalo ohrožení, nepřítel vrahajícího do nebezpečí samotný Jeruzalém, a tudíž skutečnost hodnou zničení, a nikoli záchranu. Když tedy Bůh posílá Jonáše, aby v onom městě kázal, prorok, který dobře zná Hospodinovu dobrotu a touhu odpouštět, se snaží svému úkolu uniknout a prchá pryč.

Na útěku se prorok setkává s pohany – jsou to námořníci na lodi, na kterou nastoupil, aby se vzdalil Bohu a jeho poslání. Utekl skutečně daleko – protože Ninive bylo v oblasti Iráku, zatímco on utíká do Španělska. Právě chování těchto pohanských mužů – a později také niniv-

ských obyvatel – nám dovoluje, abychom se trochu zamysleli nad *nadějí*, která se v nebezpečí a smrtelném ohrožení *vyjadřuje modlitbou*.

Při plavbě přes moře se totiž rozpoutala silná bouře – Jonáš ale sestoupil do podpalubí a tvrdě usnul. Pro námořníky však bylo všechno ztraceno, a proto „každý z nich volal ke svému bohu“ (Jon 1,5). Kapitán lodi Jonáše vzbudil a řekl mu: „Co ty se oddáváš spánku? Vstaň a vzej svého Boha! Snad si na nás Bůh vzpomene, a nezahyneme.“ (Jon 1,6)

Pokračování na str. 5

Pokud chceme, aby byl náš svět lepší, musíme změnit svůj vztah k Bohu. Slova kardinála Roberta Saraha (str. 8) jsou vpravdě výzvou doby, zvláště pak v roce stého výročí fatimských zjevení Panny Marie. Svět bude do značné míry takový, jací budou katoličtí křesťané. A potýká-li se svět se satanovou lží a jeho mocným vlivem všude, kam jen pohlédneme, pak je zjevné, že zde není něco v pořádku – že svět postrádá Boha, který je mocnější než satan. Zřejmě mnohé Boží děti jsou, navzdory svému vlastnímu přesvědčení, více či méně vzdáleny od Boha a umenšují tak jeho působení v tomto světě. Každý pokřtěný katolík je přece Božím nástrojem v díle spásy tohoto světa. Bůh může působit a působí i bez pomoci člověka, ale každá lidská duše, v níž je nějak, někdy i úplně potlačena přítomnost Boha, poskytuje pole působnosti satanovi – a to se nutně projevuje ve světě kolem nás. A proto je tak důležité bojovat o ticho modlitby, ticho posvátného prostoru, ticho v přítomnosti živého Boha v Eucharistii... Protože v halasu se s Kristem – cestou ke spáse – nesetkáme... Tolik ke kardinálu Sarahovi, jenž zcela jasně a srozumitelně promlouvá ke každému z nás.

Vytěsni-li člověk Boha ze svého života, otevírá se tím cesta satanovi (o je-

Editorial

hož lži jsme hlouběji přemýšleli v minulém čísle Světla). Vznikají tak různé pochybné, ba nesmyslné ideologické náhražky, ať už ve filosofické, teologické či duchovní oblasti. (str. 6-7) A to je vždycky nebezpečné! Katolík před tím nikdy nemůže zavírat oči, to by byla zrada vůči lásce k Bohu! Když není v jeho silách s takovými problémy bojovat intelektuálně, má stále jednu mocnou zbraň: modlitbu a opravdový život v Boží přítomnosti – bez výhrad, v plné odevzdanosti. Modlitba, jak je představována Božím slovem, zvláště evangeliem, je nacházením Boha lásky, který je Láska sama. (str. 10-11) Tak se tedy vnáší do světa Bůh, který tímto způsobem skrze člověka proměňuje svět k lepšímu.

Někdy je člověk Bohem obdařen další milostí v boji za spásu lidských duší – nemocí. Připomínáme (str. 8-10) to právě v tomto týdnu, protože 11. února je Světový den nemocných – den památky Panny Marie Lurdské. Pokud kdo nemoc přijímá ve spojení s utrpením Krista na kříži, pak je to vskutku milostiplná spolupráce na spáse světa.

Nejdokonalejší a nepřekonatelnou spolupracovníci s Ježíšem na díle vykupení je však Panna Maria. Tak to potvrzují i teologové, kteří nyní oficiálně žádají Svatého otce, aby veřejně uznal a vyznamenal Pannu Marii jako „Spoluvykupitelku s Ježíšem Vykupitelem“. (str. 12) Jistě si mnozí z vás, čtenářů, vzpomínáte, jak i na stránkách Světla jsme tento Marii právem přisuzovaný titul obhajovali a vysvětlovali. Toto prohlášení teologů je důkazem, že všeobecná víra lidu a Tradice – ve spojení s modlitbou – jsou stále pilíři magisteria katolické církve. Leč satan bez přestání prohnane usiluje o získání stále větší moci nad člověkem a nad světem, ba i mezi dětmi Božími, a proto je třeba neustále denně podstupovat tvrdý duchovní boj. A jak jsme i dříve připomínali, není lepší Vojevůdkyně v tomto boji než Panna Maria! Moc, kterou ji Bůh obdařil, je tak velká, že je povolána rozdrtit satanovu hlavu. A žádá nás o spolupráci. Kdo žije s Marií, obstojí i v těch největších zkouškách života a nenechá se zmást žádnou satanovou lží – jako například bl. Aloysius Viktor Stepinač. (str. 4-5) Proto: Obnova našeho vztahu k Bohu vede skrze obnovu našeho vztahu k Panně Marii, Spoluvykupitelce.

Daniel Dehner

Vrať se na horu Blahoslavenství. Pán dále pokračuje v programovém prohlášení svého nadcházejícího království. Pros Ducha Svatého, aby ti dal jasně poznat, že tvoje dnešní přítomnost mezi jeho prvními učedníky je pro tebe nejen velkým významáním, ale i velkým závazkem.

Ze vstupního Ježíšova prohlášení jsi mohl vyrozumět, že v tomto Božím království se staví jako základ hodnoty, které představují úplný opak všeho toho, v čem převážná většina lidí tohoto světa vidí smysl života. Příchod Božího království znamená tedy především hlubokou změnu smýšlení i jednání. Nestačí s Pánem sympatizovat. Již na samém začátku očekává od svých učedníků nejen hlubokou proměnu, ale i plné osobní nasazení pro Boží věc. Při nastávající obrodě světa počítá Pán se všemi, kteří se shromáždí kolem něho a s ochotou přijmou jeho slovo. I na tebe se obrací se svým radikálním požadavkem, abys byl *solí a světlem*.

Proč právě sůl? Co to má znamenat, být *solí země*? Sůl není na první pohled nic oslňujícího a drahocenného. V porotrávinách se nijak nestaví na odiv. Je spíše nenápadná, a přece účinná a velmi potřebná. Dává požadovanou správnou chuť a je také ochranou před zkažením. Je však užitečná jen potud, pokud je tím, čím je: čistá a neporušená, bez cizích příměsí. Netýká se to tedy jen tebe samého, jak ryzi je tvá víra, naděje a láska i věrnost všemu tomu, co jsi přijal od Pána. Když se tato tvá ryzost zkaží, nehodíš se Božskému Mistru k ničemu.

Jeho nároky jdou totiž ještě dále. Máš se stát všude tam, kde se nacházíš, *světlem a svítit všem v domě*. Světlo zaplašuje temnotu, ukazuje věci tak, jak jsou, umožňuje poznání i konání, odhaluje cestu. Tam, kde se objeví světlo, nemá místo tma. Lidé *nerozsvěcují světlo, aby je postavili pod nádobu, ale na svícen*. Jako Kristův učedník se už nemůžeš ukrývat. Jaký by to mělo smysl? Jestliže Ježíš chce mít v tobě světlo, které se výrazně odlišuje od tmy, pak jedině proto, aby jeho učedníci byli jako ozářené město na hoře a všichni mohli k němu obracet svůj pohled. Jakým to světlem máš osvětlovat své okolí? Nezaklekní se toho, ale je tomu opravdu tak: To, co z tebe má vyzařovat, není nic jiného než sám Pán. *Ty, které si Bůh napřed*

Závažné posláni

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Vaše světlo ať svítí.

vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna.⁽¹⁾ Dáš-li se Ježíši bezvýhradně k dispozici, bude Pán v tobě skrze Ducha Svatého pokračovat ve svém vtělení a přebývání mezi lidmi. *Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.*⁽²⁾

Nejsi to tedy ty sám, ani tvoje domnělá velikost a jedinečnost, co má z tebe vyzařovat, ale je to jediné obraz tvého Pána, který je *Světlo pravé, a to osvětluje každého člověka*⁽³⁾, také tím, jak přebývá v tobě. Toto Ježíšovo přebývání má být ovšem na tobě tak nápadné a zřejmé, jak je nápadná lampa svítící ve tmách. Má být na první pohled jasné, kým jsi. Copak se někdo ptá hořící svíce: Kdo jsi? Jsi svíce? Copak se někdo ptá svítící lampy: Nejsi ty snad lampa?

Chápeš pak, co to znamená, jestliže se budeš chtít *přizpůsobovat tomuto světu*?⁽⁴⁾ To znamená, že chceš do Ježíšova světla přimíchat tmu, zakrýt ho, zastínit, potlačit jeho světlo – ale tím chceš přece potlačit jeho samého! Takovým jednáním se podílíš na té tragické skutečnosti, že *do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali*⁽⁵⁾. Kdo může zatoužit po Bohu, jehož obraz je zamazán a ztrácí se ve tmě? Svěho Pána můžeš zapřít nejen slovy, ale i tím, že jeho světlo v tobě *nesvítí před lidmi*. K čemu tě pak má? K ničemu nejsi, než abys byl *vyhozen ven a lidmi pošlapán*. K takovým začouzeným lampám se Ježíš ani nebude znát: *Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu já před svým Otcem v nebesích.*⁽⁶⁾

Co tedy má být na tobě jako na »kristovci« především tak nápadné jako svítící lampa ve tmě? Co jiného než radost, která převyšuje všechno pomýšlení, radost z toho, že Pán je s tebou a v tobě: *Radujte se stále v Pánu, opakuj, radujte se. Všem lidem ať je známá vaše vřidnost, skromnost, kázeň, mravnost, poslušnost, počestnost.*⁽⁷⁾ Když naplníš své vědomí radostí z Ježíšovy přítomnosti tak, jak Ježíš naplňuje svou přítomností tvé srdce, z celého tvého vzezření, z tvého pohledu, z každého tvého slova, gesta a skutku bude vyzařo-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 58,7–10

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu.

Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: »Zde jsem!« Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem.“

2. čtení – 1 Kor 2,1–5

Když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se

Dokončení na str. 13

vat přímo záviděníhodné světlo Ježíšovy radosti a pokoje. *Spravedlivý září v temnotách jako světlo řádným lidem, je milosrdný, dobrotivý, slitovává se a půjčuje.*⁽⁸⁾ To je tedy tvá křesťanská legitimace, nošená veřejně a viditelně. *Tak svít světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otcu.*

Co jiného může zobrazit Boha, který je nekonečná Láska a Blaženost, než oblažující, milosrdná, dobrotivá láska: Buď nápadný tím, jak lámeš chléb hladovému, dopřáváš pohostinství bloudícímu ubožáku, když vidíš nahého, odíváš ho, neodmítáš pomoc. *Tehdy zazáří tvé světlo jako zora a tvé jizvy se brzy zahojí.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Řím 8,29–30; ⁽²⁾ Jan 15,4;

⁽³⁾ srov. Jan 1,9; ⁽⁴⁾ srov. Řím 12,2;

⁽⁵⁾ Jan 1,11; ⁽⁶⁾ Mt 10,33;

⁽⁷⁾ srov. Flp 4,4–5 (zde použitý latinský výraz *modestia* je mnohoznačný);

⁽⁸⁾ srov. Ž 112,4

Žádné klanění před bludy tohoto světa!

Kostel Nejsvětější Trojice v chorvatském Krašiči zahrnuje celý život jednoho z nejstatečnějších a nejsvětějších mužů současných dějin. Papež Pius XII. nazval arcibiskupa ze Záhřebu „největším prelátem katolické církve“.

Když se jede z chorvatského hlavního města Záhřebu ve směru na Karlovac a pak se odbočí na sever, přijede se do Krašiče, ve kterém přišel na svět 8. května 1898 Aloysius Viktor Stepinač a kde také po 9 letech nuceného pobytu 10. února 1960 zemřel.

Stepinačovi byli zbožná rodina, jež se pilně modlivala růženec. Pozdější kardinál rád připomínal, že svoji lásku k Matce Boží zdědil po své nenápadné pozemské matičce. Po absolvování základní školy a gymnázia v Záhřebu po maturitě vykonal vojenskou službu. Také tady žil mladý Stepinač podle svého křesťanského přesvědčení. Bylo velmi působivé, když každou neděli konal výstup na bohoslužby po 561 schodech k mariánskému poutnímu místu na Trsatu a po stejných schodech zase sestupoval. V únoru 1917 se dostal na italskou frontu, kde dosáhl hodnosti poručíka. Když padl do zajetí, považovali ho doma za mrtvého, zatímco on se za ostatním drátem intenzivně věnoval studiu italštiny.

Po krutých válečných zážitcích se zase vrátil do vlasti. Otec ho nutil ke studiu zemědělství, plánoval také manželství. Vyvolená se jmenovala Marija Horvátová. V pravém okamžiku však Stepinač poznal plány Boží a dospěl ke správnému rozhodnutí. Tak přišel na radu svých duchovních přátel na „Germanicum“ v Římě, i když ani tehdy ještě nebyly odstraněny poslední pochybnosti o jeho kněžském povolání. Před milostným obrazem Salus Populi Romani v bazilice Santa Maria Maggiore se dopracoval ke konečnému rozhodnutí. Dne 26. října 1930 přijal v 32 letech kněžské svěcení. Ve stejné prastaré mariánské svatyni slavil novosvěcenec o týden později, na svátek Všech svatých, svoji první mši svatou.

Za svého římského pobytu mohl Stepinač navázat mnoho cenných přátelství, také s příslušníky cizích národností.

Pozdější biskup ze Speyeru Msgr. Isidor Markus Emanuel udržoval s našim Chorvatem vřelé přátelství. Stepinač se mu svěřil, že za svoje kněžské povolání vděčí Matce Boží, která mu stále pomáhala a jednou ho vysvobodila z naprosto beznadějně situace.

V létě 1931 se vrátil do své chorvatské vlasti a stal se ceremoniářem arcibiskupa Antona Bauera, byl takřka jeho pravou rukou. Aby se účinně postavil proti stále rostoucím obtížím rychle se zvyšujícího počtu záhřebského obyvatelstva, uvedl arcibiskup na naléhání svého ceremoniáře do života Charitu arcidiecéze Záhřeb. Zvláštní pozornost věnoval Stepinač problémům studentů. Od 10. dubna 1934 byl nositelem titulu „notář duchovní rady arcidiecéze“. A potom ho překvapilo nečekané rozhodnutí jeho arcibiskupa: „Aloysi! Budete mým koadjutorem a následovníkem!“ Veškeré zdráhání vyvolenému nepomohlo, a ve věku pouhých 36 let, jen 4 roky po kněžském svěcení, se Stepinač ujal svého zodpovědného úkolu. „Uklidněte se! Ten nedostatek, že jste příliš mladý, se bude každým dnem zmenšovat!“ Tak ho uklidňoval nuncius Msgr. Pellegrinetti. Dne 24. června 1934 následovalo biskupské svěcení.

*Blahoslavený Aloysius Viktor Stepinač
(1898–1960)*

O několik dnů později, dne 7. července, vedl nový arcibiskup-koadjutor poprvé tradiční votivní mariánskou pouť do Marija Bistrica, osobně a pěšky, po trase dlouhé 36 kilometrů. To byla novinka, celý svět přijímal nového koadjutora s velkými sympatiemi. Pouť se pak opakovala každý rok až do Stepinačova zatčení.

Inhned po biskupském svěcení se snažil Stepinač důkladně poznat arcidiecézi při vizitacích. Ve farnostech, u katolíků i u nekatolíků, zanechal trvalý dojem. Při udělování biřmování zdůrazňoval vždycky naléhavou prosbu: Katolickou akci! Po jeho zprostředkování přišly do arcidiecéze Záhřeb nové řehole. Vzniklo 22 nových farností.

Dne 7. prosince 1937 zemřel ve věku 81 let arcibiskup Bauer. Tím se stal Stepinač automaticky arcibiskupem nejdůležitější chorvatské diecéze. Následujícího dne, o svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie, vystoupil poprvé v této funkci na veřejnost.

Nový vrchní pastýř šel vstříc obtížné době: Země se zmocnily dvě po sobě jdoucí diktatury. Chorvatsko bylo zapleteno do zmatků 2. světové války a zaplatilo vysokou cenu. Po skončení německého panování přišli k moci bezbožní komunisté.

„Ničím nebyla předstížena Stepinačova láska k Matce Boží a jeho úcta k ní,“ píše arcibiskupův životopisec Ernst Bauer. Tento rys vystoupil ještě výrazněji v letech pronásledování a útlatu církve a potom v samotě uvěznění. Matka Boží by nenechala svůj národ napospas. „Marija Bistrica by se mohla stát velkou oporou a mohla by hrát velkou roli při duchovní obnově národa,“ myslel si arcibiskup a podle toho jednal. Aby prohloubil u věřících modlitbu růžence a učinil ji oblíbenější, přeložil dílo Francouze Andrého Predela *Růženec jako rozjímavá a ústní modlitba*. V mariánském měsíci máji a v říjnu se Stepinač rád vydával do nejrůznějších kostelů v Záhřebu, aby se zúčastnil modlitby a podpořil zbožnost lidu.

Dne 18. září 1946 brzy ráno udeřila Stepinačova osudná hodina. Byl zatčen a byl s ním veden veřejný proces. Byl odsouzen k 16 letům odnětí svobody a k nuceným pracím. Nejdříve ho uvěznili v trestnici

Návrat rodiny z Německa do Ruska kvůli pronásledování za křesťanské postoje

Novosibirsk oběhla zpráva o návratu velké rodiny německého původu, která v roce 1990 emigrovala z Ruska do Německa. Důvodem návratu bylo pronásledování za křesťanské názory a nesouhlas rodičů s povinnou sexuální výchovou dětí v německé škole.

Eugen a Luiza mají deset dětí ve věku od 1,5 do 15 let. Po emigraci z Ruska do Německa se usadili v malém městečku v Severním Porýní-Vestfálsku. Od roku 2012 vedli spory s místními vzdělávacími institucemi, které nutily jejich děti k účasti na lekcích sexuální výchovy. Za absence dětí na těchto hodinách byla rodině uložena pokuta ve výši 150 euro. Po

té, co ji Eugen a Luiza odmítli zaplatit, byl postih změněn na jednodenní vazbu.

Eugen k tomu řekl, že nesouhlasil s demoralizací svých dětí, s tím, aby si – jak konstatoval – „demoralizovaní učitelé mysleli, že mají právo vychovávat jejich děti k probouzení předčasného zájmu o sexuální sféru“.

Rodina Eugena a Luizy nyní bydlí ve vesnici Kyštovka na severu novosibirské oblasti. Rodiče doufají, že v místní škole na podobné problémy nenarazí – piše z Moskvy korespondent Vatikánského rozhlasu, Wojciech Raiter.

www.radiovaticana.cz, 18. 1. 2017

Lepoglava. Dne 5. prosince 1951 určila komunistická vláda, aby se napříště Stepinač zdržoval ve své rodné obci Krašíc. Určitá svoboda pohybu mu byla dovolena, i když pod přísnou ostrahou. Denně směl sloužit ve farním kostele mši svatou, také podnikat vycházky.

Katolický svět venku na něho vůbec nezapomněl a měl účast na jeho osudu. Stepinač mnoho četl a mnoho se modlil. Přes 5000 dopisů rozeslal do celého světa v těchto letech svého vyhnanství. Papež Pius XII. poctil statečného vyznavače tím, že mu 29. listopadu 1952 udělil kardinálskou hodnost. Do Říma ovšem cestovat nemohl, po celou dobu života zůstal „kardinálem bez purpuru“. To však zcela odpovídalo jeho přirozené skromnosti.

V prvních týdnech roku 1960 se jeho zdravotní stav rychle zhoršoval. Dne 10. února se cítil úplně vyčerpan a slab. Okolo 14. hodiny s posledním pohledem na obraz Matky Boží zašeptal: „Dejte mi moji svíčku hromničku!“ O čtvrt hodiny později vydechl naposled.

Celý katolický svět želel úmrtí kardinála Stepaniče. Kardinál König z Vídně se chtěl zúčastnit smutečních obřadů, které byly připravovány v Záhřebu na 13. února. Když se čekalo na příjezd vídeňského kardinála, přišla zpráva, že jeho auto mělo v obci Varaždín dopravní nehodu a kardinál byl těžce zraněn. S hodinovým zpožděním začal obřady arcibiskup Seper.

Byl kardinál Stepinač světec? Chorvatská církev byla o tom stále přesvědčena a papež to potvrdil. Jan Pavel II. ho blahorečil v chorvatském mariánském poutním místě Marija Bistrica dne 3. října 1998. Žádné jiné místo by se pro to lépe nehodilo.

Nechali komunisté svého nepřítele Stepinače tajně otrávit? Mnoho se o tom šeptalo. Před blahorečením bylo exhumované tělo podrobena důkladnému zkoumání. Přitom našli lékaři v kostech stopy jedu: jistý důkaz, že kardinál byl zavražděn. Tedy také mučedník!

„V celém svobodném světě se uctívá tento 62letý prelát už dlouhou dobu jako jeden z nejstatečnějších mučedníků církve naší doby,“ říká se v anglicky mluvícím světě. Stepinač byl hrdina, byl to světec! Byl to vyznavač a mučedník!

Z Maria heute 3/2015 přeložil -mp-

Křesťanská naděje v blízkosti smrti

- dokončení katecheze Svatého otce Františka ze str. 2

Reakce těchto „pohanů“ v okamžiku smrti a nebezpečí je správná – právě tehdy člověk plně zakouší svou vlastní slabost a potřebu záchrany. Instinktivní strach před smrtí vyjevuje, nakolik je potřebné doufat v Boha života. „Snad si na nás Bůh vzpomene, a nezhyneme“ – to jsou slova naděje, která se stává modlitbou, oním úzkostným voláním, které se dere z úst člověka, když mu hrozí smrt.

Příliš lehce opovrhujeme obrácením k Bohu ve svých potřebách, jako by šlo jenom o zainteresovanou, a tudíž nedokonalou modlitbu. Bůh však zná naši slabost, ví, že si na něj vzpomene, abychom prosili o pomoc, a s trpělivým otcovským úsměvem nám shovívavě odpovídá.

Poté, co Jonáš uznává svou zodpovědnost, dává se hodit do moře, aby zachránil své spolucestující, a moře se uklidňuje. Hrozící smrt přivedla ony pohanské muže k modlitbě a přiměla proroka, aby navzdory všemu naplnil své povolání ve službě druhým a obětoval se za ně, a rovněž tak vede přeživší k uznání pravého Pána a k jeho chvále. Námořníci, kterých se zmocnil strach, se modlili ke svým bohům. Nyní v upřímné bázni před Hospodinem poznávají pravého Boha, přinášejí mu oběti a dávají sliby. Naděje, která je přivedla k modlitbě za to, aby nezhynuli,

se zjevuje ještě mocněji a uvádí je do reality, která přesahuje to, v co doufali. Nejenom že je nestihne smrt v bouři, nýbrž se otevírají poznání pravého a jediného Boha nebes i země.

Rovněž obyvatelé Ninive se později, při vyhlídce na možnou zkázu, budou modlit, podníceni nadějí v Boží odpuštění. Budou činit pokání, vzývat Boha a obrátí se k němu, počínajíc králem, který stejně jako kapitán lodi propůjčuje hlas naději: „Snad se Bůh obrátí a smiluje, snad upustí od svého hrozného hněvu, a my nezhyneme!“ (Jon 3,9) Ninivští prožili blízkost smrti, avšak vyšli z ní bez úhony – a to je, stejně jako lodní posádku, přivedlo k pravdě. Pod pohledem Božího milosrdenství a ještě spíše ve světle velikonočního tajemství se tak smrt může stát „sestrou“, jak tomu bylo pro sv. Františka z Assisi. Pro každého člověka i pro nás všechny se může vyjevit jako překvapivá příležitost k poznání naděje a setkání s Pánem. Kež Pán umožní, abychom pochopili tuto vazbu mezi modlitbou a nadějí. Modlitba nese člověka kupředu v naději, a když věci kolem potemní, je třeba ještě více modlitby. A tak přibude také více naděje.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádía Vatikán*

„Je třeba legitimizovat člověka“

říká prof. Rémi Brague v rozhovoru pro vatikánský deník *L'Osservatore Romano*

„Pokaždé, když společnost vytěsnila božství, vrátilo se ve formách, které nejsou sympatické a vyžadují lidské oběti.“ Tímto varováním shrnuje prof. Rémi Brague, francouzský filosof a laureát Ratzingerovy ceny v roce 2012, důvody selhání „novověké koncepce“. Mluvil o tom na konferenci nazvané „Krise svobody na Západě“, kterou 1. prosince 2016 zorganizoval *Acton Institute* pro studium náboženství a svobody společně s londýnskou *Saint Mary's University* a *Centrem Benedikta XVI. pro náboženství a společnost*. Na okraj konference udělil Rémi Brague rozhovor redaktorce vatikánského deníku *L'Osservatore Romano*, Solène Tadiéové:

Zabýváte se ve svém díle pojmem hodnoty jako takové, který – jak se zdá – je zneužíván, poněvadž se téměř všichni dovolávají jakýchsi hodnot, aby obhajovali cokoli nebo opak čehokoli. Jde snad o výraz toho, co G. K. Chesterton nazýval „poblázněné křesťanské ctnosti“?

„Pojem hodnota je mým oblíbeným nepřítelem. To, co se dnes označuje za hodnoty, mělo svůj výraz v obou zdrojích západní civilizace, totiž v pohanské i křesťanské, ovšem označovalo se to jiným slovem. Pohané mluví o ctnosti, zatímco židé a křesťané mluví o příkázáních. Obsah je ovšem přesně tentýž. Desatero je možné přepsat v rejstřík ctností. Příkázání »Nezabiješ« by se tak stalo ctností spravedlnosti. »Nezcizoložíš« by bylo ctností umírněnosti. A naopak, Aristotelovu *Etičku Nikomachovu* by bylo možné transponovat do židovského nebo křesťanského kontextu. Ostatně přesně to se historicky také dělo. Velcí křesťanští moralisté patristické doby a středověku převzali bez citací morální koncepty, které najdeme u Cicerona nebo Seneky, okopírovali celé statě. Mám na mysli například traktát Rogera Bacona, františkánského moralisty z konce 13. století, který je plný slovo od slova přepsaných pasáží ze Seneky. Od těchto ctností a příkázání jsme posléze přešli k diskurzu o hodnotách. Když mluvíme o hodnotě, předpokládáme, že předcházelo jakési hodnocení. Zname-

ná to, že v určité chvíli, v jistém – blíže neupřesněném – okamžiku jsme se rozhodli něco ohodnotit a řekli jsme, že tato věc stojí tolik a tolik, což je pojetí částečně ekonomického původu. Jde v něm o to, že něco dávám, abych něco získal. Pojem hodnoty má tedy jednu velkou nevýhodu, poněvadž předpokládá, že skutečnost jako taková nemá žádnou cenu a že jsme to my, kdo jí tuto hodnotu uděluje. Vidíme to v ekonomické oblasti, ve způsobu, jakým John Locke vysvětluje, že hodnota věcí, produktů, se odvozuje z lidské práce. To, co nám dává příroda, pak téměř žádnou hodnotu nemá. Hodnotu jí dává lidská práce.“

A čím je dnes definována hodnota?

„Tento pojem má svůj vrchol u Nietzscheho, který dokázal převést hodnoty na trh idejí. Dal jim ušlechtilost a snažil se hledat instanci, která jim uděluje hodnotu. Domníval se, že učinil velmi zajímavý objev, když řekl, že touto instancí, která uděluje hodnotu, je vůle k moci. Věcem dává hodnotu vůle k moci. Musím věc

*„Pokaždé, když společnost vytěsnila božství, vrátilo se ve formách, které nejsou sympatické a vyžadují lidské oběti.“
prof. Rémi Brague*

mít, protože tak potvrzují a rozšiřují akční rádius a hloubku vlivu své vlastní vůle k moci. Potíž je v tom, že z tohoto hlediska vstupují hodnoty do dialektiky, která je ničící, neboť, je-li to, co má cenu, tím, čemu jsem já sám cenu přiřkl, bude mít ona aktivita, skrze kterou zhodnocuji určitou věc, větší váhu než hodnota sama. »Odhadovat cenu, toť samo všech ceněných věcí cena,« říká Nietzsche v *Tak pravil Zarathustra*. Znamená to, že samotný úkon ohodnocení nějaké věci zároveň tuto věc znehodnocuje, protože úkon vůle k moci ve mně, který hodnotu určuje, má větší cenu než hodnota sama. V důsledku toho je

pojem hodnoty ze své definice odsouzen k sebezničení. Rozvíjí se tak jakási honba za stále větší hodnotou, protože ve chvíli, kdy se jedna stanoví, konstatujeme, že ve skutečnosti nejde o nic zvláštního a že je potřeba nějaká nová. Je podivné, že se tento pojem dostal do křesťanského diskurzu. V politickém světě se dnes mluví o »našich hodnotách« – aniž bychom věděli, co se tím míní. Já si myslím, že by bylo lepší změnit logiku, přestat mluvit o hodnotách a znovu začít mluvit o ctnostech nebo příkázáních, nebo ještě jednodušeji o dobru. Nejsme to totiž my, kdo stanovuje, zda je něco dobré. Podle mého náhledu je tedy možné hodnoty eliminovat.“

Mluvíte o tom, že na konci renesance dochází k převrácení představy, jakou má člověk o sobě ve vztahu ke kosmu a k Bohu, a chápání vlastní důstojnosti. Jak dochází k této změně paradigmatu?

„Ke skutečné změně dochází na začátku 17. století. Jde o třetí etapu rozvoje humanistické ideje, o níž jsem mluvil na konferenci. Předpokládám, že existuje přechod od důstojnosti a šlechtnosti, které jsou pokojně vlastněny, k nadřazenosti, kterou je třeba získat podřízením všeho ostatního a která je důsledkem vývoje psychologické povahy. Přirovnávám tento jev k obrazu, či spíše k postavě, která potřebuje ukazovat, že má větší hodnotu než ostatní: je to »zbohatlík«. Vezměme si jako příklad třeba lorda Granthama ze seriálu *Panství Downton*. Je to nejskromnější člověk, jaký může být, protože jeho ušlechtilost je faktem. Zbohatlík naopak tuto ušlechtilost nemá. Ukazuje na to původ slova *snob*, *sine nobilitate*. Kdo ušlechtilost nemá, musí snobsky přehlížet ostatní, aby ukázal svoji hodnotu. Zdá se, že touha moderního člověka, který chce – počínaje 17. stoletím – dobyt ostatní přírodu, by ve skutečnosti mohla souviset se ztrátou vědomí vlastní důstojnosti. Zajímavé je sledovat tradici traktátů *De nobilitate* (O ušlechtilosti). Objevují se v polovině 15. století a procházejí celým 16. stoletím. Ustávají ve chvíli, kdy jsou nahrazeny projektem technického ovlád-

nutí přírody. Moderní člověk je nahlodaný pochybností o sobě samém, není si už jist, že mu Bůh udělil větší důstojnost než ostatní přírodě, a snaží se to napravit tím, že usiluje o její ovládnutí. Na tuto představu jsme dosud vázáni, ačkoliv ekologické hnutí tuto tendenci mírně utlumilo. Toto hnutí se pokouší rozvíjet vědomí dluhu, který máme vůči přírodě, avšak chybí mu metafyzický základ, podle něhož je příroda stvořením. Není-li příroda stvořením, není zřejmé, proč bychom k ní měli chovat nějaký respekt. Pokud ji však chápeme jako stvoření, v jehož rámci má člověk jakýsi úkol – především uspořádat ji, čistit a pečovat o ni, jako se staráme o zahradu, je to něco jiného. V opačném případě se pohybujeme mezi postojem brutálního, násilného ovládnutí přírody a jakousi její idolatrií, která může dojít až tak daleko, že bude požadovat vyhubení lidského druhu, aby příroda mohla být navrácena sobě samé.“

Znamená to, že docházíme k novému paradigmatu, který má původ v selhání novověké koncepce, nebo jde naopak o jakousi její labutí píseň?

„Novověká koncepce zaznamenala také velké úspěchy. Jsme jí povinováni uznáním, mám na mysli zejména oblast lékařství nebo zemědělství, které dovoluje žít veliké množství lidí, kteří by se v minulosti nemohli ani narodit. Otevřela také velké možnosti seriózním přírodním vědám, jež jsou daleko přesnější než představy, které o přírodě měl starověk. Dokonce ani Aristoteles, který je jakýmsi *non plus ultra* antické fyziky, neobstojí, když ho postavíme vedle Galilea. Nevím, zda se rýsuje nové paradigma, ale řekl bych, že by mělo být načrtnuto.“

Co v tomto smyslu navrhuje?

„Pokud nedokážeme legitimizovat člověka, podat platné důvody jeho bytí jako takového, nebudeme mít důvod, proč dál existovat. Zbývala by jen možnost organizovat soužití těch, kdo tady už jsou, a zároveň si zakázat vztah k budoucím generacím, kterých se nemůžeme zeptat na názor. Budoucnost lidstva by v žádném případě nesměla být ponechána na instinktu, jak to činí někteří, protože už jsme schopni rozhodovat, zda tu příští generace budou či nikoliv. Instinkt fungoval jako to, díky čemu

Prof. Rémi Brague při setkání s emeritním papežem Benediktem XVI.

lidský druh rozuměl, že chce přežít. Je-li tomu tedy tak, jak se říká, že totiž všechno je výsledkem evoluce (což je ostatně nevhodný způsob vyjadřování, neříkáme přece, že dějiny vyprodukovaly Napoleona), vede to k dedukci, že působení slepých sil vyprodukovalo inteligentní bytost. Právě tato inteligentní bytost však už nemá právo dělat vědomě a svobodně to, co vytvořila nevědomě a nesvobodně. Byla by to opravdu velezrada na našem rozumu... Bylo by rovněž obtížné – smím-li to tak říci – dát konkrétní obsah nejklašičtější definici člověka jako *animal rationale*, rozumný živočich. Jde o to, zachovat obě dimenze tak, aby se racionálnost nestavěla proti živočišnosti. Myslím, že náš současný úkol spočívá právě ve smíření obou těchto dimenzí, které mají tendenci navzájem se poněkud vzdalovat. Vezměme si například transhumanismus (hnutí, které usiluje za pomoci aplikace vědeckých objevů vylepšovat mentální a fyzickou stránku člověka a odstraňovat jeho nežádoucí a nedokonalé aspekty – pozn. překl.), na který nemám přesně ujasněný názor, protože jsem ho nestudoval do hloubky. Nevím ani, zda sama jeho idea je proveditelná, ale velmi zajímavé je na něm to, že dosvědčuje jakousi beznaděj ve vztahu k člověku takovému, jaký nyní je, a klade si tudíž za cíl jej přesáhnout. Byly doby, kdy se usilovalo o rozvíjení lidství, o jeho větší sílu a morální kvality. Odtud také dvojnásobný význam adjektiva »lidský«: mluvíme například o lidském zacházení se zvířaty, což má velmi přesný význam. Zároveň je tu ale pocit, že – jak to poprvé formuloval Nietzsche –

člověk je čímsi, co musí být překonáno. Je to známá formulace Zarathustry a nevím, co tím přesně myslel. Flirtuje s Darwinem, přítomným v celém evropském intelektuálním životě, aby na konci svého života prohlásil, že nikdy nechtěl říci, že by bylo potřeba nahradit člověka nějakým novým druhem. V takovém případě se měl ovšem vyjadřovat trochu jasněji! Zejména když říká: »Urazili jste cestu od červa k člověku. [...] Hlásám vám nadčlověka.« Jde tu o velmi jasnou narážku na biologii. V každém případě to, co mne na tomto místě zajímá, je konstatování, že dochází ke ztrátě důvěry v člověka, protože má být nahrazen něčím jiným. Nebo jde rozhodně o vůli vylepšit ho tak, aby už nepotřeboval morálku, protože tomuto předělanému člověku by ani nepřišlo na mysl jednat špatně, v rozporu s pravidly dobra a zla. Ve své knize (*La règne de l'homme. Genèse et échec du projet moderne*. Paris, Gallimard 2015) uvádím některé kuriózní případy, například Robespiera, podle něhož by bylo ideální vytvořit člověka spontánně ctnostného, který by neměl potřebu klást si otázky. Sny dnešní doby jsou tak trochu podobné. Nevím, zda je ctnost tím, o co zastánci transhumanismu usilují v první řadě, ale jejich koncepce se zařazuje k této tendenci, která je daleko staršího data, než by se mohlo zdát.“

Z deníku L'Osservatore Romano (16. 12. 2016) přeložila Johana Bronková, Česká sekce Rádia Vatikán (Zdroj: www.radiovaticana.cz, 27. 12. 2016)

KARDINÁL SARAH: KDYŽ SE OBRÁTÍME K BOHU, ON NAPRAVÍ VZTAHY MEZI LIDMI A NÁRODY

Věřím, že začínající rok bude lepší než minulý, protože je to rok mariánský – říká kardinál Robert Sarah. Své naděje spojuje s oslavami stého výročí fatimských zjevení. „*Panna Maria se ukázala v roce 1917, protože svět tehdy směřoval špatným směrem. Totéž lze říci také o našem světě.*“ Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti zdůrazňuje, že je potřeba vyvozovat důsledky z toho, co se událo. Zlo a barbarství ve světě má původ ve vzdalování se lidí od Boha, dodává. „*Pokud chceme, aby byl náš svět lepší, musíme změnit svůj vztah k Bohu a Bůh napraví vztahy mezi lidmi a národy,*“ říká kardinál Sarah. Podotýká, že nepřitelem obnovování vztahu k Bohu je halas, v němž dnešní lidé žijí. Nemají totiž čas Bohu naslouchat. Týká se to také křesťanů, kteří by měli více dbát na prostor ticha ve svém životě – řekl v rozhovoru pro francouzské katolické rádio RCF kardinál Sarah.

„*Ticho je Boží cestou. On sám k nám přišel v tichosti. Pokud se s Ním chceme setkat, musíme se naučit tichu. Také kněží se musí naučit mlčení. Když totiž jdeme na mši, často od začátku do konce slyšíme pouze kněze, který nepřestává mluvit. Nenechává Bohu čas, aby On mohl k lidem promluvit. Lidé pak vycházejí z kostela – a nabízí se otázka, s kým se tam vlastně setkali, s Bohem nebo se sebou navzájem? V kostele už nenajdeme ani postoj, který by vyjadřoval to, že stojíme před Bohem. Hleďte, jak se chovají muslimové v mešitě. Modlí se v tichosti. Jejich tělo je obrácené k Bohu. Nekoukají na sebe navzájem. Je zapotřebí podniknout určité kroky také u nás a přitom mít na paměti, že ticho je boj. Abychom v něm zvítězili, je potřeba utkat se především se sebou samým, se svým sklonem k halasu. Halas nám totiž dovoluje setrhnout na povrchu, nevstupovat do hloubky. Tento boj o ticho je třeba vést každý den, protože se každý den musíme ptát na cestu, kterou zná pouze Kristus – s nímž se uprostřed halasu nepotkáme. Pomyšleme na jeho tichou přítomnost ve svatostánku během eucharistie. Přichází v tichosti pod způsoby chleba a vína. Pouze víra nám dovoluje rozpoznávat jeho reálnou přítomnost,*“ řekl pro RCF kardinál Sarah.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 14. 1. 2017

Dopis muži, který byl nemocný

Můžete být spokojen se službou našemu Pánu v nemoci, protože když povolává lidi, aby pro Něj *trpěli* namísto *pracovali*, povolává je k vyššímu stavu. Během našeho pozemského exilu je nejpríhodnější, abychom nesli kříž s Kristem, který jej miloval tak horoucně, že se rozhodl na něm zemřít. To můžeme činit lépe v nemoci než ve zdraví, neboť nemoc je odporná tělu a krvi a nemůže nikdy zapříčinit planou slávu. Ohromné bylo dílo Krista v jeho smrtelném životě, ale mnohem větší byla jeho utrpení, která překonala utrpení celého světa. Tuto ideu vysvětluje sv. Jakub slovy: „Bratři moji, za tu největší radost pokládejte to, když jste vystaveni všemožným zkouškám“, a dále: „Stalost ať doprovází dokonalé dílo.“ (Jak 1,2.4) Přijměte tedy své onemocnění odhodlaně a buďte vděčný našemu Pánu, který je seslal. Pokud nesete tento kříž a tíhu dobře, pošle Vám nižší a mnohem bolestivější zkoušky, které chová pro své nejdražší přátele, aby je připodobnil sobě. Ačkoliv Kristův viditelný kříž byl velký, byl nesrovnatelný s tím neznámým lidem, který nesl ve své duši.

Ačkoliv si můžete myslet, že Bůh Vás odsunul od jiné práce, protože jste ji vykonával špatně, děkujte Mu tedy neměně, že tak učinil. Být napravován rukou tak milujícího Otce vyžaduje spíše pokoru potlačující přehnanou radost, než trpělivost snášet dobře trest. Nicméně se obávám, že byste nemusel mít užitek z tohoto onemocnění, jak byste měl, neboť začátečníci se někdy stávají laxními v plnění svých náboženských povinností, když trpí onemocněním, které není nebezpečné životu. Jak hloupé je zaměnit lék za jed a poranit naše duše věcí, kterou nám Bůh sesílá jako lék. Volejte k Němu o pomoc celým svým srdcem, neboť když oslabil Vaše tělo svým dotekem, Vaše duše může k Němu běžet rychleji. Tato nemoc je seslána, aby se Vaše tělo očistilo od svých vin pocítěním bolesti; tak neodkládejte nevyřešené tuto šanci k zaplacení svých dluhů do budoucích časů.

Sledujte pozorně své jednání: Nemyslete si, že Vaše tělo musí mít vše, co si žádá, ale pomocí Ducha Svatého to nabídněte Kristu ukřižovanému, tomu, který nechal sebe umístit mezi dva lotry, a neopustí Vás. Ačkoliv nyní nemůžete dodržovat svá pravidelná čtení a meditace, jak byste si přál, stále dělejte vše, co můžete bez vážného poškození Vašeho zdraví. Náš Pán je tak dobrý a mocný, že dává sílu těm, u nichž vidí, že dělají to nejlepší. Někdy prokazuje více přízně lidem, kteří leží nemocní v posteli

a nemohou se modlit, než těm, kteří tráví hodiny v modlitbách. Snad Vám prokáže tuto milost, která závisí pouze na jeho vůli.

Závěrem Vás prosím, pro lásku Boží, abyste se „nenechal unášet kdejakým větrem nějakého učení“ (srov. Ef 4,14), ale abyste zachoval nejvyšší úctu k těm lidem, skrze jejichž ruce jste přijal božskou milost. Napodobujte muže z evangelií, který se narodil slepý: Považoval své vyléčení za důkaz dobroty Mistra, který je vykonal, a nenechal se nikým přesvědčit o opaku. Řekl: „Je-li to hříšník, nevím: vím jen jedinou věc: býval jsem slepý a nyní vidím.“ (Jan 9,25) Ačkoliv tento muž řekl: „Je-li to hříšník,“ je evidentní, že byl přesvědčen o Pánově spravedlnosti, jak je vidět na jeho vytrvalém stanovisku v jeho odpovědích židům a také v Kristově představení v chrámu jako odměně za jeho víru.

Slyšel jsem o nařčeních závistivých lidí proti jezuitským otcům, ale věřím, že ani tato ani žádná jiná obvinění, která mohou být proti nim vznesena, nemají jakýkoliv pravdivý základ. Přeji si nicméně, abyste mluvil měkce k jejich obraně a s umírněností, neboť Bůh přejímá tyto záležitosti do své zvláštní ochrany a přeje si, aby se řešení rodila s trpělivostí a sladkostí.

Prosím našeho blaženého Pána, který zemřel pro Vás, ať s Vámi zůstane.

Z Letters of Blessed John of Avila.

Stanbrook Abbey, Worcester.

Burns & Oates LTD.,

28 Orchard st. London. W. 1904

Přeložil -jn-

Povolání k léčení a povolání k utrpení

Výzkum je nutnou součástí lékařovy práce. Když poslouchám pacienty, zamýšlím se nejednou nad tím, proč jsem právě na této straně stetoskopu. Věřím, že mi takové povolání dal Bůh, a klíčem k jeho poctivému naplnění je brát každého tak, jako by byl samotným Ježíšem Kristem. Někteří pacienti mají tolik nemocí, že by je bylo možné spravedlivě rozdělit mezi několik lidí a každý z nich by se cítil zničený. Mám chuť pokleknout před takovými lidmi.

V hledání smyslu utrpení

Nebylo tomu tak vždycky. Jako student medicíny jsem si vůbec neuvědomoval, že utrpení je velká milost a že se duše skrze utrpení připodobňuje Spasiteli (srov. Faustyna Kowalská: *Deníček*, 57). Stanovení diagnózy mi připadalo jako řešení záhad a léčení jako věc prostá. Teprve až mi onemocněla blízká osoba, poznal jsem pravdu. Ukázalo se, že dokonce i když – díky užívání vhodných léků – se laboratorní výsledky vrátí k normě, neznamená to konec chronické nemoci. Přesvědčil jsem se totiž, že se každá dlouhodobá nemoc pojí s tím, že člověk se nachází v permanentní krizové situaci. Má dojem, že je „osudem postižený“, neschopný k plnění svých povinností, mívá pocity beznaděje a nesmyslnosti. Cítí se někdy velmi osamělý, nepotřebný pro nikoho, nepochopený, zahanbený.

Když to potkalo někoho z mých nejbližších, pociťoval jsem vzpouru i zlost vůči Pánu Bohu. Zažil jsem přece ve svém životě to, že On je láska, že pečuje o své děti, že Ježíš skutečně zemřel na kříži a vstal z mrtvých, abychom mohli být svobodní a měli život v hojnosti (srov. Jan 10,10). Proč padl takový „trest“ na nevinného člověka? To mi nezapadalo. Začal jsem hledat odpověď: Ptal jsem se kněží, četl jsem knihy s tímto námětem. Mnohokrát jsem slyšel, že Pán Bůh ve své moudrosti na někoho dopouští zlo, jakým je nemoc, poněvadž to vede k většímu dobru, které my nemůžeme vidět. Ale taková odpověď mi nestačila...

Bůh na Tebe nezapomněl

V jednu chvíli jsem našel úryvek z listu Kolosanům, ve kterém svatý Pavel říká, že se raduje v utrpeních, když na svém těle doplňuje, co chybí do plnosti muk Kristových pro dobro církve (srov. Kol 1,24). Vzbudilo to můj velký zájem. Jak je možné se radovat v trápeních a jak to může být dobré pro církev? Komentářem k tomu-

to úryvku je apoštolský list svatého Jana Pavla II. *Salvifici doloris* a vlastně každý z papežských listů psaných ke Světovému dni nemocných. Nejenom že papež vybízel k přijetí vlastního kříže, ale ujišťoval také, že každý z nás, pokud spojí duchovně svou bolest s utrpením Pána Ježíše na kříži, bude mít podíl na vykoupení. Každé utrpení může být obětováno pro nějaký účel. Například pacienti upoutaní na lůžko, kteří obětují své těžkosti za misionáře, se podílejí na úspěších jejich misii.

Tedy z těchto důvodů má každé utrpení nejenom smysl, ale i velkou hodnotu. Pacienti upoutaní na lůžko nebo nesvéprávní přinejmenším nejsou neužiteční, ale plní nezastupitelnou službu! Jan Pavel II. se obrátil na nemocného: „Odvalu, Hospodin na tebe nezapomněl. Kristus trpí s tebou. A ty tím, že nabídneš své utrpení, můžeš spolu s ním pracovat na spáse světa.“ (*Poselství k XIII. světovému dni nemocných*, 2005)

Obětovat utrpení

Copak je to nová myšlenka, vidět tímto způsobem utrpení? Sestra Lucie dos Santos napsala ve svých vzpomínkách, že ve Fatimě před sto lety uslyšela: „Ze všeho, co můžete, odevzdávejte Bohu oběti jako skutek zadostiučinění za hříchy, kterými je urážen, a za obrácení hříšníků. Především přijímejte a snásejte s odevzdaností utrpení, které vám Bůh sešle.“ Ve stejné době jako sestra Lucie žil svatý Otec Pio. V jeho dopisech můžeme na-

jít následující úryvek: „Pán Ježíš si vybírá duše a mezi nimi si vybral bez jakékoliv zásluhy z mé strany rovněž tu moji, aby mu pomáhala ve velké záležitosti spasení lidstva, a čím více ty duše trpí bez třeba jen jediné útěchy, tím se stále lehčí stávají utrpení dobrého Ježíše.“ (*Epistolaria di Padre Pio I*, 335) Nechybí rovněž i další svatí mající co povědět na toto téma, jako třeba svatá Terezie od Kříže, která psala: „Existuje povolání k utrpení s Kristem a skrze ně ke spolupůsobení na jeho spasitelském díle. Spojení s Pánem, stáváme se i my údy jeho mystického těla.“ (*Listy*, t. 2, s. 163)

Lékaři a pacienti v církvi

Dnes je možné nacházet ozvěnu tohoto smýšlení v nejrůznějších iniciativách. V Polsku působí katolické skupiny nebo sdružení, které podporují nemocné a pomáhají jim pochopit pozitivní smysl utrpení. V Poznani existuje *Neviditelný klášter Jana Pavla II.*, v Glogowě *Středisko dobrovolníků utrpení* (apoštolát založený blahoslaveným Luigim Novaresem), v Katowicích *Apoštolát nemocných*. To jsou jenom některé z iniciativ tohoto typu.

Proto každý nemocný najde svoje místo v církvi. A místo lékaře? To je známá věc – je u pacienta. Každý z nás občas zastává roli lékaře, ačkoliv nám nechybějí chvíle, kdy jsme pacienti. Církev nám to ukazuje každý den. Postačí jenom znovu připomenout postavu svatého Jana Pavla II. Jeho tvář zmučená Parkinsonovou nemocí je táž jako ta, která znamená uzdravení mnohých.

Číslo nelžou

I kdybych zapomněl na roli církve, přece občas uslyším pacienta, který na ošetřovatelku volá „sestro“. To je znamení toho, že se kdysi u počátků péče o nemocné nacházely řeholní sestry. Dnes to vypadá, že působí o mnoho miň církví zřízovaných zdravotních zařízení než kdysi, ale to je jenom zdání. Pohlédněme

► na následující údaje: Podle agentury *Fides* k 21. říjnu 2011 bylo na světě církví provozováno 5 500 nemocnic, přibližně 18 000 ordinací, 561 leprosárií, 16 000 domů pro osoby starší, dlouhodobě nemocné a nesvéprávné a 10 000 sirotčinců!

Některá z těchto zařízení jsou proslulá, jako např. *Dům úlevy v utrpení* Otce Pia v San Giovanni Rotondo. Existuje rovněž podobné pracoviště vedené kapucíny v Krakově nebo sdružení *Lékaři Naděje* ve Varšavě. Nedá se spočítat, kolika nemocným pomáhají další organizace zakladané a vedené křesťany. Dá se zde uvést *Caritas*, poznaňská *Nadace Redemptoris Missio* nebo loď-nemocnice *Ship of Mercy*, na které jsou u pobřeží Afriky operovány tisíce lidí.

Přítomnost církve ve službách zdraví není třeba vůbec dlouho hledat. V téměř každé polské nemocnici, často navzdory velkým protivenstvím, nějaký odvážný kněz putuje z pokoje do pokoje a přináší Krista těm nejvíce potřebným. Stále větší počet světských osob, dobrovolníků, kteří ukončili nejruznější kurzy zaměřené na duchovní péči, pomáhá kněžím v jejich službě.

V jednotě s misionáři

V církvi jsou nemocní i zdraví, lékaři i ti, kterým se vede špatně. Polští misionáři v Africe – doslovně i v přeneseném významu – obětují sami sebe, své těžkosti i svou odvahu. Po větší část roku pomáhají nemocným a chudým, ale na čas přilétají domů, aby zregenerovali vlastní zdraví na klinice tropických nemocí...

Na závěr uvedu úryvek z encykliky sv. Jana Pavla II. nazvané *Redemptoris missio*: „S modlitbou musí být nutně spojena oběť. Spásonosná síla každého utrpení, přijatého a Bohu s láskou obětovaného, má svůj původ v oběti Krista, který volá údy svého mystického těla, aby se sjednotily s jeho utrpením a tak toto utrpení doplňovaly na svém vlastním těle (srov. Kol 1,24). [...] Touto obětí se stanou sami nemocní misionáři, jak to zdůrazňují nejen někteří z nich osobně, ale i hnutí, která mezi nimi vznikla. Rovněž slavnost svatodušních svátků – počátku misijní činnosti církve – je v mnohých společenstvích slavena jako »den obětí za misionáře.« (78)

Z Mišujcie się! 2/2016 přeložila-vv

Výchova k modlitbě (2)

Jako příklad je snad dobré ještě připomenout zbožnost Řeků. Zbožní jsou. Mají mnoho bohů, jimž vzdávají čest. Také přinášejí oběti otci bohů, Diovi. Uznávají svou závislost na Bohu, od něhož pocházejí. Bůh je příčinou jejich existence a bohové se účastní jejich života, jedná se však o rozměr naprosto přirozený. Uznávají dokonce posmrtný život, jenže v této přirozené rovině je smutný – je to přebývání v zemi stínů... Rovněž neexistuje hlubší osobní spojení s Bohem.

Současně je však třeba říci, že pojetí Boha Stvořitele u mnoha národů znamená konkrétní vztahy mezi člověkem a Bohem. Zejména u primitivních národů (ve zprávách o nich) se můžeme setkat s velkou úctou k Bohu, opravdovou bázní z něho, s pocitem viny za přestupky, které se neshodují s jejich svědomím, s tím, že si uvědomují, že komu hovoří, nejednou s tím, že chápou Boha jako Otce a Otcem ho nazývají. Tehdy se v nich setkáváme s autentickou modlitbou a dokonalou láskou k Bohu. Prehistorie i dějiny náboženství nám předávají mnoho svědectví o hlubokém svazku těchto národů s Bohem.

2. Bůh Sinaje

Nezamýšlím vystupovat proti náboženství a modlitbě Židů. Nepochybně u mnoha z nich měla a má modlitba nadpřirozený charakter. Chci však ukázat, že všem

těm, kteří se Boha bojí a vidí v něm pouze soudce, je zatěžko s ním navázat blízké a přátelské spojení. Strach není dobrým naladěním k modlitbě. Podívejte se, prosím, právě na Izraelity u Sinaje. Sotva vyšli z Egypta, zakusili Boží moc. Předtím se letmo setkali s egyptskými bohy. Toho Boha tak mocného, který poslal rány na Egypťany a utopil je v Rudém moři, se báli. Vzbuzoval v nich paniku. Když k nim Bůh chce mluvit a uzavřít s nimi smlouvu a navíc hora Sinaj je obklopena mraky, ohněm a hromy, říkají Mojžíšovi: „Mluv k nám ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli.“ (Ex 20,19) Plodem toho je, že si ulili zlaté tele. Pokud Bůh pro člověka bude pouze vládcem, soudcem, člověk s ním nenaváže bližší spojení a modlitba se brzy stane formalistickou anebo zistnou.

Jistou variantou Boha Sinaje je Bůh deistů. V pojetí této filosofie Bůh stvořil člověka, ale víc se o něj nezajímá. Bůh „sedí na vysokém trůně“ a nedbá o stvoření, které konec konců není nejlepší. Pokud se o tebe nezajímá, musíš si pomoci sám a s ním nepočítat. Tento naturalistický přístup k Bohu i k sobě úplně ničí modlitební spojení s osobním Bohem, který člověka miluje.

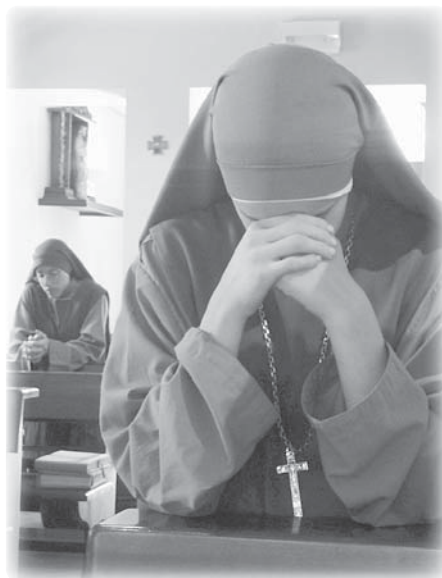
3. Bůh smlouvy

Těžko říci, co lidi vedlo a nadále vede k takovému chápání Boha. Na čistě přirozené rovině existuje v tomto pojetí Boha jistá výhoda. Takového Boha se mohou bát, ale není třeba s ním počítat. Vždy je naděje na to, že se lze vyhnout jemu i jeho příkazům... Snad. Je nutno to říci, protože takový obraz Boha je zfalšováním Božího slova. Knihy, a to i Starého zákona, ukazují skutečnou Boží tvář. Nelze si toho nevěšimnout.

3.1 Modlitba před Sinajem

Už v ráji se Bůh představuje jako přítel, někdo velmi blízký. I po pádu člověka zůstává Bůh plný dobroty vůči člověku, ukazuje mu své milosrdenství a dává mu příslib spásy.

Na chvíli se zastavme u Abraháma. Kolik člověk v Abrahámově osobě zakouší Boží péče a náklonnosti! To ona

přátelská láska spojuje tak silně Abraháma s Bohem. Bůh se stává v jeho životě nejdůležitějším. Zároveň je to Bůh velmi náročný, neboť láska a přátelství zavazují. Jak jsou však tyto svazky Abraháma s Bohem radostné! Stačí si vzpomenout na Boží návštěvu u Abraháma. Abrahám přijímá Boha, slouží mu na kolenou a Boží slovo nám uchovalo, že Abrahám se přicházejícímu Bohu poklonil k zemi. A potom, když jej Bůh pouští ke své starosti o Sodomu a další města, předává nám Boží slovo nádhernou Abrahámovu přímlovnou modlitbu. Je to modlitba plná pokory, ale i přátelství, která neváhá prosit za ostatní (Gn 18). Bůh toto přátelství zkouší, když prikazuje přinést syna jako celopal. Přes žal Abrahám nezakolísal ve víře, „počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé“ (Žid 11,18–19). A Bůh s ním tehdy uzavírá definitivní smlouvu (Gn 22,15–18). Tento obraz Abrahámovy Boha můžeme prohloubit spojením s Jakubovým Bohem...

3.2 Bůh Mojžíšův, Eliášův a proroků

Paralelně s postojem Izraelitů u Sinaie vidíme hluboké spojení Mojžíše s Bohem. Je to svazek lásky, přátelství, vzájemné důvěry. Mojžíš téměř bez přestání hovoří s Bohem, vše prožívá v něm a po rozhovorech s ním; ať už je to na hoře Sinaj nebo ve stánku smlouvy, je jeho tvář natolik prozářena Bohem, že na ni Izraelité nemohou hledět a on sám jako by to chtěl ukryt, anebo je nevylekat, když k nim po modlitbě vychází, zakrývá si obličej (Ex 34,35). Modlitební spojení s Bohem jej vede k přímlově za lid, jenž sešel z pravé cesty. A ještě jedna věc – paralelně s prohrěškem Izraelitů se zjevuje nekonečné Boží milosrdenství. Bůh je vždy připraven odpustit. Jeho milosrdné srdce je vždy otevřené pro chybující a ty, kdo jej hledají.

Připomenu proroka Eliáše a jeho uvědoměle prožívaný život v přítomnosti živého Boha. Setkání s Bohem na hoře Chorréb. Jak dobře zná Boha! Ví, že Bůh není ani v prudkém vichru, ani v zemětřesení, ani v ohni. Vychází, aby se setkal s Bohem, když začíná pociťovat šepot jemného vánku (srov. 1 Král 19,9–14).

V učení proroků se Bůh zjevuje jako Otec, Přítel a Snoubenec, člověk jako povoláný k tomu, aby byl Božím dítětem, povoláný k přátelství, ke snoubenecké lás-

ce. Bude dobré věnovat pozornost slovům Boha, vyřčeným Izaiášem a Jeremiášem.

*„...Neboj se, já jsem tě vykoupil,
povolal jsem tě svým jménem, jsi můj.
Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou,
půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud,
půjdeš-li ohněm, nespálíš se,
plamen tě nepopálí...
Protože jsi v mých očích tak drahý, vzácný,
protože jsem si tě zamiloval,
dám za tebe mnohé lidi
a národy za tvůj život.
Neboj se, já budu s tebou!“
(Iz 43,1–2.4–5)*

*„Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí,
jeho slitování, jež nekončí.
Obnovuje se každého rána,
tvá věrnost je neskonalá. (...)
Dobrý je Hospodin k těm,
kdo v něho naději složí,
k duši, jež se na jeho vůli dotazuje.
Je dobré, když člověk potichu čeká
na spásu od Hospodina.“
(Pláč 3,22–23.25–26)*

4. Boží dobrota a milosrdenství, zjevující se v Kristu

Ježíš Kristus – jak recitujeme ve „Vyznání víry“ – přišel pro nás a pro naši spásu. Kristus přišel, aby nám v plnosti zjevil Boží lásku. Sv. Pavel tuto záležitost upřesňuje v listě Galaťanům slovy: „...zamiloval si mne a vydal sebe samého za mne.“ (Gal 2,20) Život, smrt, zmrtvýchvstání Ježíše Krista a seslaný Duch Svätý nás o tom přesvědčují. Abychom však tuto lásku v Ježíši Kristu zdůraznili, zastavme se na chvíli u tří popisů z evangelia.

Podobenství o marnotratném synovi, které ukazuje lásku Otce, jenž přijímá marnotratného syna, na kterého čeká a vychází mu vstříc, a láska Otce, jenž vysvětluje staršímu synovi, že mají všechno společné, protože „všechno, co mám, je tvé“ (srov. Lk 15,11–32). O této lásce, která předchází a vychází naproti, hovoří též událost se Samařankou. Ježíš na ni čeká u Jakubovy studny, a když přichází, poučuje ji, povzbuzuje a proměňuje (Jan 4,1–42). Neméně o Bohu, jaký je a kdo je, hovoří celý vztah s Petrem, včetně Petrova zapření, jako by si ho Bůh nevšiml. Nevzal zpět nic z milostí ani darů, jimiž ho obdaroval.

5. Bůh sv. Terezie a sv. Jana od Kříže

Oba světky stávají svou modlitbu na prožitku a zkušenosti Boží lásky. Když píše sv. Terezie od Ježíše traktát o modlitbě „Cesta k dokonalosti“, ukazuje Boha jako přítele. Povzbuzující sestry k horlivé modlitbě, píše: „...aby proti tolika nepřátelům, která Pán má, aspoň ti nemnozí jeho přátelé byli zbožní.“ (Cesta 1,2) Modlitba je v jejím pojetí přátelstvím s tím, o němž ví, že nás má rád (Život 8,5). Tohoto Boha – Lásku nachází v nebi své vlastní duše (Cesta 34,8).

Pro sv. Jana od Kříže je Bůh Bohem dobroty a milosrdenství. Tak ho nazývá v „Modlitbě zamilované duše“. Tam také nazývá Boha „svým Bohem“ v Ježíši Kristu. Tento prožitek Boha – Lásky vyjadřuje světec zvláště v „Duchovní písni“ a v „Živém plameni lásky“ a popisuje duchovní život jako rozvoj snoubenecké lásky spojující snoubence Ježíše s duší, snoubenkou.

Pokus o syntézu

Bůh modlitby, jak ho představuje Boží slovo, zejména evangelium, je Bohem osobním, blízkým a přítomným, Bohem, jehož podstatou je láska. Nemůže nemilovat. Modlitba je nacházením této lásky, rozjímáním o ní a zkušeností. Jedná se o Boha, který je i v člověku a kromě toho i v událostech. Je to Bůh, jenž říká, že přijde. Je to Bůh, jenž v plnosti přišel ve svém Synu Ježíši Kristu a skrze křest přebývá v člověku. Je to Bůh, který je přítomen milostí, skrze lásku a sjednocení. Je to Bůh, jenž přichází a stále plněji se dává. Je to Bůh, jenž přijde na konci časů a jehož příchod ve slávě očekáváme.

Bohem stvořený člověk je milovaným Božím dítětem, které je pozváno k přátelství s Bohem, ke spojení s ním v lásce, k lásce snoubenecké, aby – jak píše sv. Jan od Kříže – „se stal Bohem účastí“ (Duchovní píseň 22,3). Modlitba člověku odhaluje tuto pravou Boží tvář a opravdová modlitba může existovat pouze tam, kde se opírá o takovéto rozpoznání Boží tváře.

(Pokračování)

Z Jerzy Gogola (ed.): Řeholní formace.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2002
(Redakčně upraveno)

**ZPRÁVA ORGANIZACE
OPEN DOORS
O PRONÁSLEDOVÁNÍ
KŘESŤANŮ VE SVĚTĚ**

Pronásledování křesťanů na světě stále sílí. Více než 215 milionů jich každodenně zakouší vážné represe. V minulém roce bylo pro svou víru zabito 1 207 vyznavačů Krista a napadeno 1 329 kostelů. Islámský útlak a jeho extremistická podoba zůstává hlavním zdrojem pronásledování, a to především na Blízkém východě a v severní i subsaharské Africe. Politická nestabilita se pojí s fundamentalistickými uskupeními, jako je například somálské Al-Šabáb, nigerijské Boko Haram nebo takzvaný Islámský stát.

Ve své nové zprávě *World Watch List 2017* zveřejnila organizace *Open Doors*, která sídlí v USA a monitoruje situaci křesťanů na celém světě, žebříček padesáti zemí, v nichž je utlačování křesťanů nejhorší. Údaje zahrnují období od 1. listopadu 2015 do 31. října 2016 a týkají se šesti oblastí života věřících, kterými jsou: soukromí, rodina, společenství, národ, církev a násilí. První místo už po patnácté drží Severní Korea. V důsledku komunistických represí jsou v této zemi všichni křesťané nuceni k životu v podzemí a zůstávají odříznuti od světa. Druhé místo zaujímá Somálsko se svým kmenovým systémem; kdo se obrátí z islámu na křesťanství, může čelit smrti. V první desítku zemí se dále nacházejí Afghánistán, Pákistán, Súdán, Sýrie, Irák, Írán, Jemen a Eritrea. V Sýrii a Iráku bylo znamenáno oproti předchozímu roku méně případů útlatku, což je ale z velké části způsobeno útekem křesťanů před Islámským státem.

Nejvíce křesťanů však trpí kvůli islamistům, a to nejen na Blízkém východě, ale také v zemích, jako je Nigérie nebo Pákistán.

Organizace *Open Doors* upozorňuje také na nebezpečné tendence v jižní a jihovýchodní Asii. Situace tamních křesťanů se stále zhoršuje, zejména v zemích jako je Indie, Bangladéš, Laos, Bhútán nebo Vietnam.

Více lze najít na webu
<http://www.odusa.org/wwwl>.

Zdroj: www.radiovaticana.cz a TS ČBK

Panna Maria - Spoluvykupitelka s Ježíšem Vykupitelem

Dne 1. ledna 2017 vydala teologická komise *Mezinárodní mariánské asociace* (International Marian Association), tj. asociace sdružující více než 100 teologů, biskupů, kněží, řeholníků a laických vedoucích z více než dvaceti zemí, kteří jsou oddáni v plnosti pravdy a lásky Panně Marii, Matce Ježíšově, desetistránkový dokument nazvaný „Role Panny Marie v díle spásy: dokument teologické komise Mezinárodní mariánské asociace“.

Tento dokument s úctou žádá, aby papež František v roce 2017 veřejně uznal a vyznamenal Pannu Marii, Ježíšovu Matku, jako „Spoluvykupitelku s Ježíšem Vykupitelem“ během stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě v Portugalsku.

Přehled hlavních bodů dokumentu, který vytvořilo 33 členů teologické komise, je následující:

1. Mariiným svobodným souhlasem s přinesením Ježíše Spasitele do světa (Lk 1,38) započala její jedinečná účast s Ježíšem a v podřízenosti Jemu na díle lidské spásy.

2. Mariina jedinečná účast s Ježíšem na díle spásy je úplně závislá na jeho nekonečných zásluhách, jakožto jediném Božím Spasiteli. Její podíl na výkupném díle Ježíšově nijak nezastiňuje, ani nezmenšuje jeho spásné vítězství, ale spíše manifestuje jeho sílu a plodnost.

3. Mariina účast na díle spásy je naznačena v „ženě“ v Genesis 3,15 a jejím vítězném „potomstvu“, které zvítězí nad Satanem a jeho potomstvem hříchu a smrti. Mariino Neposkrvněné početí ji připravuje k tomu, aby byla dokonalou lidskou partnerkou Ježíše Spasitele.

4. Pro Mariino trvalé poslání společně s jejím vykupujícím Synem svědčí uvedení do chrámu (srov. Lk 2,35) a vrcholí na Kalvárii (srov. Jan 19,25–27), kde Maria sdílí intenzitu Ježíšova utrpení ve svém srdci a dává souhlas s „obětováním oběti z ní zrozené“ (srov. II. vatikánský koncil, *Lumen gentium*, 58, 61).

5. Vývoj učení o Mariině spoluvykupitelství s Ježíšem v tradici začíná v rané církvi konceptem „Nové Evy“; Marii-

no společné utrpení s Ježíšem na Kalvárii a Mariin titul „Vykupitelka“ (10. století); Mariino soucítění a její „spoluukřizování“ s Ježíšem (12. století); titul „Spoluvykupitelka“ (15. století); „zlatý věk“ Spoluvykupitelky (17. století), který vede do 19. století k oficiálnímu učení papežského Magisteria a opakovanému užití titulu „Spoluvykupitelka“ papežem Piem XI. a papežem sv. Janem Pavlem II.

6. Latinská předpona „co“ znamená „s“, nikoli „rovný“. Titul Spoluvykupitelka nikdy neklade Marii na úroveň rovnou s Ježíšem Kristem, jediným Božským Spasitelem, jelikož by to znamenalo jak herezi, tak rouhání. Titul Spoluvykupitelka neznamená nic bez Ježíše Vykupitele a sám v sobě je soustředěn na kříž Ježíše Krista. Maria Spoluvykupitelka vyhláší světu, že utrpení je vykupující, pokud je spojeno s utrpením Kristovým.

7. Rok 2017 připomíná stoleté výročí historických zjevení Naší Paní posvátného růžence ve Fatimě, která sama o sobě představují mocný projev spoluvykupitelství Naší Paní v akci...

Dokument je zakončen slovy: „Proto my, členové teologické komise Mezinárodní mariánské asociace, v plné poslušnosti a věrnosti našemu Svatému otci Františkovi pokorně žádáme, aby papež František během tohoto fatimského stoletého výročí v roce 2017 a v návaznosti na své papežské předchůdce papeže Pia XI. a sv. Jana Pavla II. udělil laskavě veřejné uznání a čest úloze blahoslavené Panny Marie za její jedinečnou lidskou spolupráci s jediným Božským Vykupitelem na díle spásy, jakožto »Spoluvykupitelce s Ježíšem Vykupitelem«. Věříme, že veřejné uznání Mariiny opravdové a ustavičné role s Ježíšem na spásném díle vykoupění bude oprávněně slavit roli lidstva v Božím plánu spásy a povede k uvolnění historicky významných milostí skrze ještě mocnější uplatnění mateřské úlohy Naší Paní v přímluvách za církve a celé lidstvo dnes.“

Zdroj: www.rcmonitor.cz, 12. 1. 2017

Suma o darech svatého Josefa (58)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola VIII: Dary požehnání daných Mojžíšem izraelskému lidu, bude-li zachovávat Pánova přikázání

O Božích požehnáních daných skrze Mojžíše izraelskému lidu zachovávajícímu Pánova přikázání se píše v 28. kapitole knihy Deuteronomium (vv. 3-13): „Požehnan budeš ve městě, požehnan budeš i na poli. Požehnány budou plody tvého lůna, plody tvé půdy i plody tvého dobytka, stáda tvého skotu a chlěvy tvého bravu. Požehnána budou tvá humna i tvé sýpky. Požehnaný budeš při vcházení, požehnaný budeš i při vycházení. Hospodin ti vydá nepřátele, kteří proti tobě povstanou, budou před tebou poraženi. Jednou cestou vytáhnou proti tobě a sedmi cestami budou před tebou utíkat. Hospodin přikáže, abys měl požehnání ve svých zásobárnách a ve všech činech svých rukou; Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná v zemi, kterou ti dává. Hospodin si z tebe vytvoří svatý lid, jak ti přísahal, budeš-li dbát na přikázání Hospodina, svého Boha, a chodit po jeho cestách. Všechny národy země uvidí, že je nad tebou vzýváno Hospodinovo jméno, a budou se tě bát. Hospodin tě zahrne vším dobrem: plodem tvého lůna, plodem tvého dobytka a plodem tvé půdy v zemi, o níž Hospodin přísahal tvým otcům, že ti ji daruje. Hospodin otevře svůj nejlepší poklad: nebe, aby dal déšť tvé zemi ve vhodné době a požehnal každému dílu tvých rukou. Poskytneš půjčku mnoha národům, ty však si půjčovat nebudeš. Hospodin tě postaví do popředí, nikoli do pozadí, budeš jen povyšován, nikoli ponižován.“

Tato pak požehnání zářila podle mystického smyslu ve svatém Josefovi. Byl totiž požehnan ve městě, tj. v duši, která bývá k městu přirovnávána. Byl požehnan na poli, jež je podobenstvím těla. Byl požehnan v plodu svého lůna, kterým je schopnost rozumové duše, nakolik plodí všechny ctnosti. Byl požehnan v dobytku a ve

stádech, tj. v nejlepším uspořádání vnitřních a vnějších smyslů. Byl také požehnan v Kristu, který byl plodem jeho země, tj. svatě Panny, jeho snoubenky. Svatý Josef byl taktéž požehnan ve svých sýpkách, tj. v darech Ducha Svatého, kterými byl svrchovaně naplněn, aby den po dni zachovával, rozmnožoval a zveleboval duchovní život. Byl požehnan při vcházení utrpení skrze trpělivost a při vycházení, tj. při vysvobození z těchto utrpení, skrze radost. Josefovi nepřátelé byli před ním poraženi potlačení jejich síly, jak je to patrné u démonů, a také časným potrestáním, jak to bylo u králů, kteří Josefa pronásledovali, neboť viděli jejich zánik a vyhnul se záhubě z jejich strany. Jednou cestou, tj. ďábelským sváděním, vytáhli proti ně-

mu, avšak byli přemoženi mnohou silou, totiž nebeskou, a silou pozemskou, taktéž mnohou, a museli sestoupit do pekel. Poté, co svatý Josef přemohl nepřátele, žil v pokoji s Královnou světa a s Kristem Bohem a přijal rozmnožení ve svých zásobárnách, tj. ve vnitřních darech Ducha Svatého, a ve stálých činech svých rukou, jež sloužily Kristu, nesmrtelnému Bohu. Proto byl požehnaný v zemi, tj. ve svatě Panně, kterou přijal za svou ženu. Poté Hospodin ke cti svého jména vytvořil ze svatého Josefa hlavu a zvláštního ochránce říše bojující církve. Před dnem soudu dojde k tomu, že všechny národy poznají a s klaněním budou ctít jméno Páně a také velké Boží dary, které Bůh dal svatému Josefovi a které chtěl, aby po dlouhou dobu byly takřka skryté. Proto zahrne jméno svatého Josefa vším dobrem země. Budou postaveny chrámy k jeho cti, budou se slavit jeho svátky, národy mu budou skládat sliby a splní je. Otevře totiž Hospodin duchovní uši rozumu a velcí mužové budou zkoumat vnitřní Boží dary ukryté v Josefovi, a tak naleznou nejlepší poklad, který u svatých otců Starého zákona nenacházeli. To pak nastane za zvláštního osvětlení svatých andělů. Národům, které budou vzývat svatého Josefa, poskyt-

ne z nebe půjčku, přičemž on sám, který zůstává v majestátu své slávy, si od žádného smrtelníka půjčovat nebude. V kalendářích svatých bude jméno svatého Josefa opěvováno a již nebude v pozadí, nýbrž v popředí. Jeho svátek bude hlavní a úctyhodný. Přikáže totiž náměstek Krista na zemi, podnícen Duchem Svatým, aby svátek Kristova domnělého otce, snoubence Královny světa a nejsvětějšího muže, byl slaven na všech místech říše bojující církve. A tak ten, který byl v nebi vždy povyšován, nebude ani na zemi ponižován. Všem těm, kdo to sledují s pečlivou pozorností, se tudíž ukazuje jako ověřené, že řečená požehnání se shledávají u svatého Josefa o to jasněji, o kolik jsou duchovní věci přednější než pozemské a vnitřní než vnější. Je k tomu však zapotřebí mysli, jež neuvažuje pouze zvykově, ale plně užívá jasné světlo rozumu. Tato mysl osvětlená přejasným světlem rozumu ať nepochybuje o tom, že toho, kterého nesmrtelný Bůh ráčil nazývat svým otcem, ozdobil nevýslovnými nebeskými dary.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

Evangelium - Mt 5,13-16

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Pondělí 6. 2. 2017

6:05 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem **6:25** Jihomoravské město Dubňany **6:55** Bol som mimo: Od teraz po tvojom – Denis Blah **8:00** Bělorusko – Květ mezi trny **8:35** Oto Mádr **8:45** Nábožné združení svätého Jozefa **9:10** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 **10:00** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinšský umělec, teolog a jezuita **10:20** Princ, který si vybral Dona Boska **11:10** P. Antonín Šuránek **11:20** Poslední enter **11:35** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **11:40** Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **13:35** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **14:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... **15:30** V souvislostech (171. díl) **16:00** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **16:45** Česká věda **17:00** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svätého Víta v Zahradce **17:25** Jižní Afrika – Rozsvězení v slzách **17:50** Ars Vaticana (7. díl) **18:05** Víra do kapsy **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti **18:40** Soňa **19:00** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Vezmi a čti: Leden 2017 **20:00** Řím, hlavní město víry (1. díl): Prvotní církev **20:40** Město strachu – Pákistán **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **21:30** Terra Santa news: 1. 2. 2017 **22:00** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanžl – Dechristiana **22:55** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 2. 2017

6:05 Má vlast: Uherský Brod **7:20** Skryté poklady: Milan **7:55** Pod lampou **10:00** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanžl – Dechristiana **11:25** Ars Vaticana (7. díl) **11:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Muzikanti, hrajte **12:50** V souvislostech (171. díl) **13:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinšský umělec, teolog a jezuita **13:35** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 **14:25** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **16:00** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **16:25** Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy **18:00** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublína **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti **18:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:45** Animované biblické příběhy: Ester **19:15** Poslední enter **19:30** Zpravodajské Noeviny (837. díl): 7. 2. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (95. díl) [P] **21:20** Česká věda **21:35** Zpravodajské Noeviny (837. díl): 7. 2. 2017 **22:00** Post Scriptum **22:10** Jak potkávat svět (28. díl): S Petrem Bende a Pavlem Helanem **23:40** Terra Santa news: 1. 2. 2017 **0:05** Dům nejen ze skla (20. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (837. díl): 7. 2. 2017 **6:25** Studentský Velehrad 2016 **7:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... **8:25** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:55** Město strachu – Pákistán **9:25** Ars Vaticana (7. díl) **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Bulharsko – Život ve skrytosti **11:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Řím, hlavní město víry (1. díl): Prvotní církev **13:30** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **13:50** Za operou **14:40** Klauzura **15:05** Skryté poklady: Milan **15:35** Víra do kapsy **16:00** Zpravodajské Noeviny (837. díl): 7. 2. 2017 **16:20** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svätého Víta v Zahradce **16:45** Jak potkávat svět (34. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

S profesorem Dušanem Holým a jeho vnukem klavírním virtuosem Dušanem Holým **18:10** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **18:30** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **18:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:45** Žijeme mezi vámi **19:05** Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol Odry 2016 **19:30** Terra Santa news: 8. 2. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LEICHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **21:25** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nepotřebná astronomie aneb Jednou z ní budou vlády vybírat daně [P] **22:50** Generální audience Svätého otce **23:30** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **0:05** Cesta k andělům (109. díl): Marek Jícha – kameraman **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 2. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **6:50** BET LEICHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **7:10** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **7:35** Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová **8:40** Pešák Boží **9:25** Terra Santa news: 8. 2. 2017 **9:45** Poslední enter **10:05** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **11:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **11:45** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post scriptum [P] **12:15** Má vlast: Uherský Brod **13:35** Generální audience Svätého otce **14:10** Muzikanti, hrajte **14:45** Skryté poklady: Milan **15:15** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:45** Ars Vaticana (8. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (837. díl): 7. 2. 2017 **16:25** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 1. díl **17:10** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 **18:00** Animované biblické příběhy: Ester **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. **18:45** Řeckokatolický magazín (95. díl) **19:00** Večeře u Slováků [P] **19:20** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **19:30** Zpravodajské Noeviny (838. díl): 9. 2. 2017 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (129. díl): „OSTRAVA CIMBALOM ORCHESTRA“ [P] **21:25** Putování po evropských kláštřech: Klášter trapistek v Elzas, Francie [P] **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Post Scriptum **0:15** Zpravodajské Noeviny (838. díl): 9. 2. 2017 **0:35** Laičtí misionáři v IQUITOS **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (838. díl): 9. 2. 2017 **6:30** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svätého Víta v Zahradce **6:50** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **7:20** Po volání: S vincentiny v Bratislavě **8:25** Návrat líšky Bystroušky na Hukvaldy **8:35** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nepotřebná astronomie aneb Jednou z ní budou vlády vybírat daně **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **10:15** Řím, hlavní město víry (1. díl): Prvotní církev **10:55** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **11:25** Víra do kapsy **11:40** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **11:45** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** BET LEICHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **13:05** Ars Vaticana (8. díl) **13:15** Město strachu – Pákistán **13:50** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **14:30** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **15:10** Putování

modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **16:00** Zpravodajské Noeviny (838. díl): 9. 2. 2017 **16:20** Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Léčit zlo láskou **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:40** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **19:20** Putování po evropských kláštřech: Klášter trapistek v Elzas, Francie **20:00** Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci **21:40** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **22:00** Večeře u Slováků **22:20** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 **23:10** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 1. díl **23:55** Cvrlikání (49. díl): Mysami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 2. 2017

6:05 BET LEICHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **6:20** Dům nejen ze skla (20. díl) **7:25** Charita Vsetín **7:40** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svätého Víta v Zahradce **8:00** Skryté poklady: Milan **8:35** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublína **9:05** Animované biblické příběhy: Ester **9:30** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **9:40** Buon giorno s Františkem **10:45** Zpravodajské Noeviny (838. díl): 9. 2. 2017 **11:10** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **11:35** Terra Santa news: 8. 2. 2017 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post Scriptum **12:25** Pod lampou **14:35** Vatican magazine (895. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (129. díl): „OSTRAVA CIMBALOM ORCHESTRA“ **16:30** Večeře u Slováků **16:50** Poslední enter **17:00** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **17:25** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **18:00** Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčkout! **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Více než diaspora **19:30** V souvislostech (172. díl) [P] **20:00** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **20:55** Neoblomný kardinál [P] **21:45** Skryté poklady: Christian [P] **22:20** Post Scriptum **22:30** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi... **0:00** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **0:40** Řeckokatolický magazín (95. díl) **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 2. 2017

6:15 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **6:40** Město strachu – Pákistán **7:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (129. díl): „OSTRAVA CIMBALOM ORCHESTRA“ **8:40** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **9:25** Večeře u Slováků **10:00** Mše svatá sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:10** Svěcení kaple Božího milosrdenství **11:25** Řeckokatolický magazín (95. díl) **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (172. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:30** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** Makedonie – Zkušenost zmrtvýchvstání **15:25** Rozhovor s Mons. Dariem Edoardem Viganò, vatikánským prefektem Sekretariátu pro komunikaci **16:00** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nepotřebná astronomie aneb Jednou z ní budou vlády vybírat daně **17:25** Léčit zlo láskou **17:55** Sedmihlásky (75. díl): Zelená sa, zelená **18:00** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublína **18:30** Animované biblické příběhy: Jan Křtitel **19:00** BET LEICHEM – vnitřní domov (28. díl): Remigie Anna Češíková – boromejka **19:15** Probuzení Haiti **20:00** Podzimní festival duchovní hudby: G. Donizetti: Messa di Gloria e Credo **21:15** Vezmi a čti: Leden 2017 **21:30** V souvislostech (172. díl) **22:00** Buon giorno s Františkem **23:05** Arménie – Víra hory přenáší **23:35** Ars Vaticana (8. díl) **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Patagonie: Misionářský sen **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

EXERCICIE PRO ŽENY – FATYM Vranov nad Dyjí

2. – 5. 3. 2017 pro ženy – vede P. Milan Plíšek

• Téma: **Hovory o víře 7**

9. – 12. 3. 2017 pro ženy – vede jáhen Ladislav Kinc

• Téma: **List Efezským: Milost**

Začíná se vždy ve čtvrtek v 18 hodin a zakončení je v neděli ve 14 hodin.

S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. **Cena:** 300 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc).

Přihlášky: fara Vranov nad Dyjí, Náměstí 20

• e-mail: marek@fatym.com • tel. 515 296 384.

Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášení alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen!

POSVĚCENOU ZÁZRAČNOU MEDAILKU 5 KUSŮ

zašle zdarma M. Vondráková, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova – tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známkou 20 Kč a zpáteční adresou na obálce.

Národní pouť LURDY – FATIMA, 7. – 16. 9. 2017

Podrobnosti: tel. 568 821 115, www.ckvoma.cz

SVATÝ KOPEČEK U OLOMOUCE

Matice svatokopečká pořádá v **neděli 12. února 2017 v 16.15 hodin** ve Francouzském sále svatokopečké fary **přednášku Ing. arch. Jaromíra Haince** na téma **ŘÍMSKÉ BAZILIKY V ROCE MILOSRDENSTVÍ.**

Programové tipy TV LUX od 6. 2. 2017 do 12. 2. 2017

viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 6. 2. o 14.35 hod.: Správy zo Svätej zeme

Udalosti zo Svätej zeme, informácie o živote miestnych kresťanských komunit, spravodajstvo z miest spojených so životom Ježiša Krista.

Utorok 7. 2. o 16.30 hod.: Macedónsko – Vzkriesenie (dokument)

Kresťania v tejto chudobnej krajine prežili mnohé prenasledovania a útlak. Počas krvavých balkánskych vojen museli utekať, neskôr sa brániť silnému vplyvu gréckej pravoslávnej cirkvi. Nasledoval komunizmus. Kňazi sa v tomto neľahkom období starali o vieru svojich ľudí, ktorú útlak posilnil a prehĺbil, takže aj v dnešných časoch počet katolíkov v Macedónsku stúpa.

Streda 8. 2. o 20.30 hod.: Fundamenty (Posvätný stav)

Diskusná relácia, ktorá rozoberá Katechizmus Katolíckej cirkvi. Moderuje Jana Zlatohlávková, hostia: o. M. Krošlák a P. Strežo, laický evanjelizátor.

Štvrtok 9. 2. o 20.20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou.

Piatok 10. 2. o 20.30 hod.: Effeta

Nad úryvkom z evanjelia podľa Matúša (Mt 5,17-37) „Otcom bolo povedané, no ja vám hovorím,“ ktorý sa číta v 6. nedeľu obdobia cez rok, cyklus A, sa zamýšľame s Jozefom Jančovičom. Moderuje Eva Petrovičová.

Sobota 11. 2. o 20.30 hod.: Lurdy (1/2)

Lurdy nie sú len miestom zjavenia Panny Márie. Film rozpráva príbehy ľudí, ktoré sa stali pred mnohými rokmi, ale predsa sú nám blízke otázkami, ktoré neustále kladieme: veda, alebo viera?

Nedeľa 12. 2. o 10.00 hod.: Svätá omša z Nimnice

Priamy prenos sv. omše z kúpeľno-relaxačného pobytu s TV LUX.

Liturgická čtení

Nedeľa 5. 2. – 5. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Iz 58,7–10

Ž 112(111),4–5.6–7.8a+9

Odp.: 4a (*Spravedlivý září v temnotách jako světlo.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 2,1–5

Ev.: Mt 5,13–16

Pondělí 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Gn 1,1–19

Ž 104(103),1–2a.5–6.10+12.24+35c

Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 7. 2. – ferie

1. čt.: Gn 1,20–2,4a

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1–13

Středa 8. 2. – nezávazná

památka sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefiny Bakhity

1. čt.: Gn 2,4b–9.15–17

Ž 104(103),1–2a.27–28.29bc–30

Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)

Ev.: Mk 7,14–23

Čtvrtek 9. 2. – ferie

1. čt.: Gn 2,18–25

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 7,24–30

Pátek 10. 2. – památka

sv. Scholastiky

1. čt.: Gn 3,1–8

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)

Ev.: Mk 7,31–37

Sobota 11. 2. – nezávazná památka Panny Marie Lurdské

1. čt.: Gn 3,9–24

Ž 90(89),2.3–4.5–6.12–13

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 8,1–10

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. ÚNORA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 2.		PO 6. 2.		ÚT 7. 2.		ST 8. 2.		ČT 9. 2.		PÁ 10. 2.		SO 11. 2.			
Antifona	812	912	1692	1907	841	945	857	961	873	978	1741	1961	1653	1870		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1693	1907	842	945	857	962	873	978	1742	1961	1653	1870		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1693	1908	847	950	861	966	877	983	1743	1962	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	692	781	1694	1908	847	950	861	966	877	983	1307	1963	1308	1451		
Prosby	817	917	1694	1908	847	951	861	966	878	983	1744	1963	1655	1872		
Závěrečná modlitba	692	782	1306	1449	847	951	1306	1449	878	984	1307	1450	1308	1451		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 4. 2.																
Hymnus	807	907	821	922	1698	1913	852	956	867	972	883	989	1746	1965	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1701	1916	856	960	871	976	887	994	1749	1968	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	692	782	1701	1916	856	960	871	977	887	994	1750	1969	693	782
Prosby	811	911	826	927	1702	1917	856	960	872	977	888	994	1750	1969	918	1028
Záv. modlitba	692	782	692	782	1306	1449	857	961	1306	1449	888	995	1307	1450	693	783
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

FILOSOFIE

PROTIKLAD A JEHO SMIŘOVÁNÍ
Ladislav Hučko • Z italštiny přeložil Roman Cardal • Odpovědný redaktor Tomáš Karczub

Předložený text odpovídá podstatné části italské dizertační práce, kterou Ladislav Hučko, biskup řeckokatolické církve v České republice, obhájil na Papežské lateránské univerzitě v Římě. Dominantním tématem jsou kosmologické a filosofické ideje vybraných ruských náboženských myslitelů 19. a 20. století (V. Solovjov, P. Florenskij, N. Berďajev, S. Bulgakov). V úsilí o přemostění antinomií citovaní autoři docházejí různými cestami ke společnému závěru, že smíření protikladů není možné pouze v rámci tohoto světa.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Váz., přebal, 135x210 mm, 280 stran, 250 Kč

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚHY

STRACH BUŠÍ NA DVEŘE • PŘÍBĚH KNĚZE VE SPÁRECH STB

Marie Šulcová • Editor a odpovědný redaktor Jan Paulas

Příběh kněze, který přistoupil na spolupráci s StB. Příběh kněze, který vdechl jedné vlažné farnosti nový život, a řada mladých lidí s ním objevila svou vlastní víru. Příběh kněze, který poskytoval informace i zprostředkování. Co převáží na vahách života?

Katolický týdeník s. r. o.
Váz., 132x205 mm, 200 stran, 229 Kč

LITURGIE

MISÁL NA KAŽDÝ DEN LITURGICKÉHO ROKU

Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová • Odborná spolupráce Jan Matějka • Slovo úvodem Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Misál je určen nejen kněžím a osobám zasvěceným Bohu, ale i všem aktivním laikům, umožňuje sledovat celý liturgický rok. Kněží i laici jistě ocení jeho praktické provedení vhodné pro běžné používání. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 123x190 mm, 2480 stran, 1200 Kč

AFRIKA NA VLASTNÍ KŮŽI

Miroslav Hanzelka

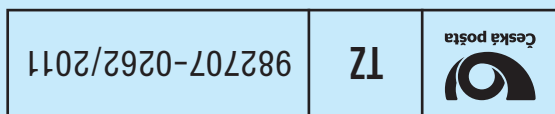
Kniha obsahuje autentické zážitky a zkušenosti autora z jeho tříměsíčního pobytu v Tanzanii, kam jej přivedla touha poznat skutečný život zdejších lidí a dle svých možností pomoci těm nejpotřebnějším. Na svých cestách se dostal do různých situací, o kterých se v žádném turistickém průvodci nedočtete a které s cestovní kanceláří nezažijete.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno • Brož., A5, 176 stran, 228 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. Vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, Redakce: Štefánek Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.